

Sygn. akt I C 582/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR M. Bakula - Steinborn

Protokolant: I. Pniewska

po rozpoznaniu w dniu 16 lutego 2017 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa P. D.

przeciwko A. A. we Francji, działającego przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce

o zapłatę

I. utrzymuje w mocy punkt I wyroku zaocznego z dnia 23 czerwca 2015 r.;

II. uchyla punkty II i III wyroku zaocznego z dnia 23 czerwca 2015 r.;

III. zasądza od pozwanego A. A. we Francji, działającego przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce na rzecz powoda P. D. kwotę 1.650 zł (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

IV. nakazuję ściągnąć od pozwanego A. A. we Francji, działającego przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku kwotę 878,82 zł (osiemset siedemdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów sądowych, które nie zostały uiszczone, a które winien ponieść pozwany.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

5. (...)

6. (...)

Sygn. akt I C 582/15

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym dnia 10 marca 2015r. P. D. wniósł o zasądzenie od pozwanego A. A. we Francji z siedzibą w S., działającego przez (...) Spółkę Akcyjną Oddział w Polsce, zadośćuczynienia w kwocie 23.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2014r. do dnia zapłaty oraz z kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż dnia 21 listopada 2013r. na ul. (...) w G. D. L. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) zmienił zajmowany pas ruchu bez zachowania szczególnej ostrożności, zjeżdżając na pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym, zderzając się z pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), w wyniku czego kierujący nim P. D. doznał ciężkich obrażeń ciała. D. L. został uznany za sprawcę ww. zdarzenia prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 30 kwietnia 2014r., sygn. II K (...) Pojazd sprawcy wypadku ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w przedsiębiorstwie pozwanego. Odpowiedzialność pozwanego za skutki wypadku była bezsporna. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 12.000 zł.

W dniu 23 czerwca 2015r. Sąd wydał wyrok zaoczny, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 23.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 czerwca 2014r. do dnia zapłaty (w punkcie I wyroku), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.150 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych oraz kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (w punkcie II wyroku) oraz nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (w punkcie III wyroku).

W ustawowym terminie pozwany od powyższego wyroku zaocznego wniósł sprzeciw, domagając się jego uchylecia i oddalenia powództwa, zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, iż nie kwestionuje zdarzenia będącego podstawą jego odpowiedzialności, a jedynie zasadność i wysokość dochodzonego roszczenia. W ocenie pozwanego roszczenie powoda jest rażąco wygórowane, a nadto w przypadku przyznania zadośćuczynienia zasadnym jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie dopiero od dnia wyrokowania.

Powód w odpowiedzi na sprzeciw pozwanego wniósł o utrzymanie w mocy wyroku zaocznego z dnia 23 czerwca 2015r. i podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2013r. na ul. (...) w G. D. L. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem marki A. o nr rej. (...) zmienił zajmowany pas ruchu bez zachowania szczególnej ostrożności, zjechał na pas ruchu przeznaczony do jazdy w kierunku przeciwnym i zderzył się z pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez P. D..

Okoliczności bezsporne.

Pojazd sprawcy wypadku w chwili zdarzenia z dnia 21 listopada 2013r. objęty był ubezpieczeniem był od odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w przedsiębiorstwie pozwanego.

Okoliczność bezsporna.

Bezpośrednio po wypadku dnia 21 listopada 2013r. powód został przewieziony karetką do Szpitala (...) św. W. w G., gdzie na Szpitalnym Oddziale Ratunkowym przeprowadzono badania i udzielono mu niezbędnej pomocy medycznej. U powoda zdiagnozowano złamanie trzonu kręgu L4 kręgosłupa.

Dowód:

- karta pobytu k. 116v

- historia choroby k. 139-155v
- prośba o konsultację k. 116
- karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 117, 129
- dokumentacja medyczna k. 117v, 118v, 119-119v, 129v, 130v, 156v-157v
- wynik badania TK kręgosłupa k. 118, 130, 156
- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

Powód na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. doznał złamania trzonu kręgu L4 oraz skręcenia kręgosłupa C. Na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. powód doznał również rozstroju zdrowia.

Dowód:

- opinia pisemna biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 223-225
- opinia pisemna uzupełniająca biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 247
- ustne wyjaśnienia biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 16 lutego 2017r. CD k. 271
- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

P. D. opuścił Szpital (...) św. W. w G. w dniu 25 listopada 2013r. Przy wypisie zalecono powodowi ograniczone chodzenie w gorsecie J. przez czas 12 tygodni, następnie wykonanie kontrolnej tomografii komputerowej, kontrolę w Przyszpitalnej (...) w dniu 7 stycznia 2014r. i zastrzyki przeciwzakrzepowe przez 30 dni.

Dowód:

- karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 117
- historia choroby k. 139-155v
- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

Po opuszczeniu szpitala powód przez pół roku przebywał na zwolnieniu lekarskim. Przez pierwsze 3 miesiące po wypadku gorset utrudniał powodowi wykonywanie jakichkolwiek czynności, przez co zmuszony był korzystać z pomocy domowników. Powód przyjmował leki przeciwbólowe i przeciwzakrzepowe.

Dowód: zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

Powód przeszedł dwie serie rehabilitacji, zabiegi odbywały się z użyciem prądów, lasera, lampy, polegały również na ćwiczeniach fizycznych. Po rehabilitacji powód nauczył się samodzielnie wykonywać niektóre ćwiczenia.

Dowód:

- karta zabiegów fizjoterapeutycznych k. 209-212
- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

Leczenie powoda zakończono po około 6 miesiącach od wypadku, co mieści się w standardach leczenia tego typu obrażeń.

Dowód:

- opinia pisemna biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 223-225

- opinia pisemna uzupełniająca biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 247

- ustne wyjaśnienia biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 16 lutego 2017r. CD k. 271

- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

Wskutek urazów, obrażeń i rozstroju zdrowia u powoda wystąpił trwały 15% uszczerbek na zdrowiu, spowodowany ograniczeniem ruchomości kręgosłupa L-S.

Dowód:

- opinia pisemna biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 223-225

- opinia pisemna uzupełniająca biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 247

- ustne wyjaśnienia biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 16 lutego 2017r. CD k. 271.

Pismem z dnia 16 grudnia 2013r. P. D., działając za pośrednictwem (...) S.A., zgłosił szkodę pozwanemu, domagając się wypłacenia kwoty 35.000 zł tytułem zadośćuczynienia, zwrotu kosztów poniesionych w następstwie szkody w wysokości 30 zł oraz zwrotu kosztów opieki w kwocie 2.940 zł.

Dowód:

- zgłoszenie szkody k. 124-124v

- zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

D. L. został uznany za sprawcę ww. zdarzenia prawomocnym wyrokiem S. G. (1) z dnia 30 kwietnia 2014r., sygn. II K 229/14.

Okoliczności bezsporne.

Pozwany w dniu 6 czerwca 2014r. uznał swoją odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 21 listopada 2013r., wypłacił powodowi zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 12.000 zł i zwrócił koszty opieki w wysokości 1.470 zł. W pozostałym zakresie pozwany odmówił przyznania powodowi zadośćuczynienia.

Okoliczności bezsporne.

Aktualnie chód P. D. jest wydolny, staje on na palcach i piętach. Kończyny dolne są prawidłowej budowy. Zakres ruchomości w stawach biodrowych, kolanowych i skokowych jest prawidłowy, aparat więzadłowy jest wydolny.

Budowa kończyn górnych powoda jest prawidłowa, ma on pełen zakres ruchomości w stawach ramiennych, łokciowych i nadgarstkowych. Ręce powoda są prawidłowej budowy i pełnej ruchomości czynnej palców, chwyt jest prawidłowy. Sprawność manualna kończyn górnych powoda została zachowana.

Budowa kręgosłupa powoda jest prawidłowa, występuje wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych okolicy lewej. Występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa w odcinku Th-L-P-P 20 cm, w siadzie płaskim P-P 10 cm - poza tym zachowana jest pełna ruchomość.

U powoda rozpoznano skłiniowacenie trzonu kręgu L4, dyskopatię L3/L4 oraz skręcenie kręgosłupa C. Uzyskano wygojenie złamania trzonu kręgu L4 z jego skłiniowaceniem. U powoda rozwinęła się dyskopatia L3/L4, która może mieć związek z wypadkiem. Skręcenie odcinka C kręgosłupa zostało wygojone bez następstw. Rehabilitacja nie wpływa na zmianę deformacji złamanego kręgu i nie ma możliwości cofnięcia dyskopatii.

Ból okolicy L-S, wzmożenie napięcia mięśni przykręgosłupowych w ok. L-S oraz ograniczenie ruchomości mają związek przyczynowy z wypadkiem z dnia 21 listopada 2013r. Obecnie nie występuje konflikt kręgosłupowo-nerwowy.

W związku z przebytymi urazami, w szczególności z uwagi na ograniczenie ruchomości kręgosłupa, deformację kręgu L4 oraz dyskopatię L3/L4, powód doznaje ograniczeń w życiu codziennym – nie może dźwigać ciężarów, uprawiać sportów związanych ze skakaniem, takich jak np. gra w siatkówkę.

Na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. nie doszło do zwiększenia potrzeb powoda, natomiast widoki na przyszłość uległy zmniejszeniu w związku z ograniczeniami w postaci ograniczenia ruchomości kręgosłupa, deformację kręgu L4 oraz dyskopatię L3/L4.

Dowód:

- opinia pisemna biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 223-225
- opinia pisemna uzupełniająca biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 247
- ustne wyjaśnienia biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 16 lutego 2017r. CD k. 271.

Wskutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. P. D. szybciej się męczy, nie może podnosić ciężarów, przy intensywnej pracy odczuwa ból i zmuszony jest korzystać z gorsetu, co nie miało miejsca przed wypadkiem. Powód, codziennie dojeżdżając do pracy samochodem i mijając samochody jadące z naprzeciwka, odczuwa lęk. Po wypadku znacznie rzadziej niż przed wypadkiem gra w bilard i jeździ na rowerze, gdyż utrudnia mu to wymagana pochyła pozycja ciała.

Dowód: zeznania powoda P. D. – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 26 listopada 2015r. CD k. 191.

W przyszłości mogą pojawić się wskazania do leczenia związane z możliwością progresji zmian zwyrodnieniowych pourazowych oraz dyskopatycznych. Charakter trwałego uszczerbku w wysokości 15% na zdrowiu w zakresie ortopedycznym wyklucza możliwość pełnego wyleczenia.

Dowód:

- opinia pisemna biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 223-225
- opinia uzupełniająca biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) k. 247
- ustne wyjaśnienia biegłego ortopedy lek. med. W. P. (2) – elektroniczny zapis obrazu i dźwięku rozprawy z 16 lutego 2017r. CD k. 271.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zebranych i przeprowadzonych w sprawie dowodów, które poddano ocenie zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd dokonał oceny wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Dokonując powyższych ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dowodach w postaci dokumentów złożonych i załączonych do akt sprawy, w tym dokumentach pochodzących z akt szkody, zeznaniach powoda oraz opiniach biegłego ortopedy.

Dowodom w postaci dokumentów prywatnych Sąd dał wiarę co do tego, że osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie zawarte w jego treści (art. 245 k.p.c.). Prawdziwość dokumentów, z których przeprowadzono dowód, nie nasuwała zastrzeżeń i nie była kwestionowana przez strony, dlatego też w ocenie Sądu należało uznać je za w pełni wiarygodne. Zgromadzone w sprawie dokumenty stanowiły podstawę ustaleń faktycznych, w szczególności pozwalając na wyjaśnienie okoliczności wypadku i jego skutków dla zdrowia powoda.

Sąd dał nadto wiarę zeznaniom powoda P. D. na okoliczności dotyczące wypadku oraz jego skutków, a nadto stanu zdrowia powoda przed wypadkiem. Powyższe zeznania stanowiły podstawę stanu faktycznego ustalonego w sprawie, albowiem potwierdziły je zgromadzone w sprawie dokumenty oraz opinie biegłego ortopedy. Brak było jakichkolwiek podstaw do tego, aby podważyć treść zeznań powoda. Co prawda biegły ortopeda stwierdził, że przedstawiona przez powoda dokumentacja nie potwierdza, że powód odbył po 10 zabiegów w każdej z dwóch serii rehabilitacji, lecz w ocenie Sądu nie podważa to zeznań powoda co do odbycia tej rehabilitacji, skoro otrzymał z niej dokumentację. Możliwym jest bowiem, że osoby przeprowadzające tę rehabilitację nie wypełniły w sposób należyty jej dokumentacji. Ostatecznie jednak, jak wskazał biegły, odbycie rehabilitacji nie ma znaczenia dla stanu zdrowia powoda po wypadku ze względu na charakter doznanych obrażeń.

Mając na uwadze fakt, iż wobec stanowiska stron dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie konieczne było zasięgnięcie wiadomości specjalnych, Sąd w toku postępowania uwzględnił wniosek powoda i dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza chirurga-ortopedy na okoliczność:

- aktualnego stanu zdrowia powoda P. D. po doznanych obrażeniach spowodowanych w wyniku wypadku w dniu 21 listopada 2013 r. oraz rozmiaru i okresu cierpień powoda w czasie leczenia i rekonwalescencji,
- jakich urazów i obrażeń doznał powód na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r.,
- czy na skutek ww. wypadku powód doznał rozstroju zdrowia,
- czy dolegliwości zdrowotne, jakie aktualnie występują u powoda, a jeśli tak, to jakie, zaistniały na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013.,
- czy wskutek powyższych urazów, obrażeń lub rozstroju zdrowia wystąpił u powoda stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu, a jeśli tak, to jaki jest stopień tego uszczerbku,
- jakie są rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda, w szczególności czy istnieje możliwość pełnego wyleczenia, czy powód będzie wymagał leczenia lub rehabilitacji i jakiego rodzaju, czy i kiedy zakończył się lub zakończy się proces leczenia powoda;
- czy w przyszłości mogą ujawnić się jeszcze inne skutki ww. wypadku, które obecnie nie występują;
- czy w związku z przebytymi urazami powód doznaje ograniczeń w życiu codziennym i jakich,
- czy na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013 r. zwiększeniu uległy potrzeby powoda lub zmniejszyły się jego widoki na przyszłość, jeśli tak, to w jakim zakresie;
- czy przedstawiona przez powoda dokumentacja potwierdza, że powód poddał się dwóm pełnym cyklom zabiegów rehabilitacyjnych każdy po 10 razy, a jeśli nie, to czy fakt nieodbycia przez powoda tej rehabilitacji mógł mieć wpływ na jego obecny stan zdrowia, a jeśli tak, to jaki, czy gdyby powód poddał się tej rehabilitacji, to na ile jest stan zdrowia mógłby być lepszy,
- czy obrażenia, jakich doznał powód na skutek ww. wypadku, wymagają oceny Jeszcze innych specjalistów z zakresu medycyny, a jeśli tak, to jakich specjalności.

Na podstawie opinii biegłego ortopedy Sąd ustalił, że powód na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. doznał złamania trzonu kręgu L4 oraz skręcenia kręgosłupa C. Na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. powód doznał również rozstroju zdrowia. Leczenie powoda zakończono po około 6 miesiącach od wypadku, co mieści się w standardach leczenia tego typu obrażeń. Przedstawiona przez powoda dokumentacja nie potwierdza odbycia przez powoda dwóch pełnych cykli zabiegów rehabilitacyjnych po 10 razy każdy, jednakże zdaniem biegłego rehabilitacja nie wpływa na zmianę deformacji złamanego kręgu i nie ma możliwości cofnięcia dyskopatii. Według biegłego wskutek ww. urazów, obrażeń i rozstroju zdrowia u powoda wystąpił trwały 15% uszczerbek na zdrowiu, spowodowany ograniczeniem ruchomości kręgosłupa L-S. Aktualnie chód P. D. jest wydolny, staje on na palcach i piętach. Kończyny dolne są prawidłowej budowy. Zakres ruchomości w stawach biodrowych, kolanowych i skokowych jest prawidłowy, aparat więzadłowy jest wydolny. Budowa kończyn górnych powoda jest prawidłowa, ma on pełen zakres ruchomości w stawach ramiennych, łokciowych i nadgarstkowych. Ręce powoda są prawidłowej budowy i pełnej ruchomości czynnej palców, chwyt jest prawidłowy. Sprawność manualna kończyn górnych powoda została zachowana. Budowa kręgosłupa powoda jest prawidłowa, występuje wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych okolicy lewej. Występuje ograniczenie ruchomości w odcinku Th-L - P-P 20 cm, w siadzie płaskim P-P 10 cm. Poza tym zachowana jest pełna ruchomość. U powoda rozpoznano sklinowacenie trzonu kręgu L4, dyskopatię L3/L4 oraz skręcenie kręgosłupa C. Uzyskano wygojenie złamania trzonu kręgu L4 z jego sklinowaceniem. U powoda rozwinęła się dyskopia L3/L4, która może mieć związek z wypadkiem. Skręcenie odcinka C kręgosłupa zostało wygojone bez następstw. Ból okolicy L-S, wzmożenie napięcia mięśni przykręgosłupowych w ok. L-S oraz ograniczenie ruchomości mają związek przyczynowy z wypadkiem z dnia 21 listopada 2013r. Obecnie nie ma konfliktu kręgosłupowo-nerwowego. W związku z przeżytymi urazami, w szczególności z uwagi na ograniczenie ruchomości kręgosłupa, deformację kręgu L4 oraz dyskopatię L3/L4, powód doznaje ograniczeń w życiu codziennym – nie może dźwigać ciężarów, uprawiać sportów związanych ze skakaniem, takich jak np. gra w siatkówkę. Na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. nie doszło do zwiększenia potrzeb powoda, natomiast widoki na przyszłość uległy zmniejszeniu w związku z ograniczeniami w postaci ograniczenia ruchomości kręgosłupa, deformację kręgu L4 oraz dyskopatię L3/L4. W przyszłości mogą pojawić się wskazania do leczenia związane z możliwością progresji zmian zwyrodnieniowych pourazowych oraz dyskopatycznych. Prawdopodobieństwo takiego nie można określić inaczej niż „niedające się wykluczyć”. Charakter trwałego uszczerbku na zdrowiu wyklucza możliwość pełnego wyleczenia.

W związku z uwagami do pisemnych opinii biegły W. P. (2) w ustnych wyjaśnieniach na rozprawie w dniu 16 lutego 2017 r. wskazał, iż w przypadku powoda nie ma ograniczeń rotacji powyżej 20 stopni, lecz występuje druga sytuacja, przewidziana w Rozporządzeniu ustalającym wysokość uszczerbków na zdrowiu przy wypadkach przy pracy, a mianowicie ograniczenie zginania do 50 cm. Wystarczy zatem, że wystąpi jedna lub druga sytuacja, a wtedy kryteria do ustalenia 15% uszczerbku na zdrowiu są spełnione. W przypadku powoda to ograniczenie konkretnie wynosi 20 cm w pionie, a w siadzie płaskim 10 cm. Biorąc pod uwagę, że krąg kręgosłupa został złamany i wystąpiła deformacja po złamaniu, to jest to ze sobą powiązane.

Opinie pisemne biegłego, uzupełnione jego ustnymi wyjaśnieniami, Sąd uznał za sporządzone zgodnie z zasadami wiedzy fachowej, wiarygodne, rzetelne i wyczerpujące. Zdaniem Sądu biegły logicznie i wyczerpująco udzielił odpowiedzi na pytania Sądu. Biegły sporządzając opinie bazował na całym materiale dowodowym zawartym w aktach sprawy, przeprowadził badanie powoda, opisał jego stan zdrowia. Opinie biegłego zostały sporządzone przez profesjonalistę, w zakresie posiadanej przez niego wiedzy specjalistycznej, Sąd nie miał zatem podstaw aby odmówić im wiarygodności. Z tej przyczyny Sąd oparł się na opiniach biegłego, przyjmując jego ustalenia za własne.

Część okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w istocie pozostawała bezsporna. Nie budziło bowiem sporu, iż w dniu 21 listopada 2013r. miał miejsce wypadek komunikacyjny, w trakcie którego samochód objęty ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego w przedsiębiorstwie pozwanego uderzył w pojazd kierowany przez P. D.. Pozwany co do zasady nie kwestionował swojej odpowiedzialności cywilnej za skutki wypadku. Sporu nie budził fakt prowadzenia przez pozwanego oraz przebieg postępowania likwidacyjnego, jak również okoliczność wypłacenia powodowi częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sporną natomiast pozostawała wysokość szkody na osobie, jakiej doznał powód i tym samym wysokość należnego mu zadośćuczynienia.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, iż żądanie pozwu zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. W związku z tym, iż przedmiotem niniejszego sporu było roszczenie wynikające z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, zastosowanie znajdą ww. przepis oraz ustawa z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152). Wskazać w tym miejscu wypada zwłaszcza na art. 19 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Przepis ten bowiem uzasadnia legitymację bierną pozwanego do występowania w niniejszym procesie.

Zgodnie z art. 361 k.c. zobowiązany do zapłaty odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podobne unormowanie zawiera także art. 9 ww. ustawy, który podaje, iż umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej obejmuje odpowiedzialność cywilną podmiotu objętego obowiązkiem ubezpieczenia za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym oraz wyniki z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, o ile nie sprzeciwia się to ustawie lub właściwości (naturze) danego rodzaju stosunków. Nadto umowa ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje również szkody wyrządzone umyślnie lub w wyniku rażącego niedbalstwa ubezpieczającego lub osób, za które ponosi on odpowiedzialność.

Powód w niniejszej sprawie zgłosiła roszczenie wynikłe z przedmiotowego wypadku, domagając się z tego tytułu zadośćuczynienia. W niniejszym postępowaniu nie było wątpliwości, iż na skutek wypadku komunikacyjnego z winy kierowcy, którego ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej jest pozwany, powód doznał uszkodzenia ciała (art. 435 k.c. w zw. z art. 436 k.c.). Istotą postępowania było ustalenie w jakiej wysokości zadośćuczynienie z tego tytułu jej się należy. Powód bowiem na podstawie art. 445 k.c. zwrócił się o zasądzenie na jej rzecz zadośćuczynienia w kwocie 23.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w wypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia na skutek czynu niedozwolonego sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Wskazuje się przy tym, iż chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości) oraz cierpienia psychiczne (ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniem fizycznym lub następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania określonej działalności np. sportu, wyłączenie z normalnego życia). Zadośćuczynienie powinno obejmować wszystkie cierpienia. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego (por. komentarz do Kodeksu cywilnego, Księga trzecia. Zobowiązania, red. G. Bieniek, W-wa 2002, t.1, s. 430).

Podkreśla się przy tym, iż zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny i jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa (tak Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach: 26 lutego 1962 r., 4 CR 902/61, OSNCP 1963/5/107; 24 czerwca 1965 r., I PR 203/65, OSPiKA 1966/92, 22 marca 1978, IV CR 79/78, nie publ.). Określając wysokość należnego poszkodowanemu zadośćuczynienia pieniężnego Sąd może uwzględnić także zasobność i poziom życia społeczeństwa (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2000 r. II CKN 1119/98) Z drugiej strony wskazuje się jednak na to, iż oceniając rozmiar doznanej krzywdy, trzeba wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, w tym: rozmiar cierpień fizycznych i psychicznych, ich nasilenie i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (...) szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność

życiową oraz inne czynniki podobnej natury (tak Sąd Najwyższy w uchwale pełnego składu Izby Cywilnej z dnia 8 grudnia 1973 r. III CZP 37/73, w wyrokach: z dnia 10 grudnia 1997 r. III CKN 219/97, z dnia 29 września 2004 r. II CK 531/2003, z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/2005, z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/2007). Wobec tego przyznanie poszkodowanemu zadośćuczynienia zależy od uznania Sądu przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, w tym także indywidualnych właściwości i subiektywnych odczuć osoby pokrzywdzonej (por. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 sierpnia 1969 r., I PR 280/65, OSNCP 1970/6/11, wyrok z dnia 6 czerwca 1997 r., II CKN 204/97, nie publ.). Krzywdą jest z reguły trwale kalectwo powodujące cierpienie fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Wynikłe z uszkodzenia ciała ograniczenie wydolności pracy i utrudnienia w jej wykonaniu, nie stanowiące podstawy do przyznania renty inwalidzkiej, nie mogą być pominięte przy ocenie roszczenia z tytułu zadośćuczynienia i powinny mieć wpływ na jego wysokość (tak wyrok Sąd Najwyższy z dnia 4 czerwca 1968r., I PR 175/68, OSNCP 1969/2/37). Sąd Najwyższy podkreślił też, iż zdrowie jest szczególnie cennym dobrem i przyjmowanie niskich kwot zadośćuczynienia w przypadkach ciężkich uszkodzeń ciała prowadzi do jego deprecjacji (wyrok z 16 lipca 1997r., II CKN 273/97, nie publ.).

Sąd Najwyższy zwrócił także uwagę, że zadośćuczynienie ma na celu złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych, zarówno doznanych jak i tych, które zapewne powstaną w przyszłości. Ma charakter całościowy i jednoznaczny, powinien stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia z dnia 12 lutego 2009 r. I PK 170/2008) jak również, że podstawą odmowy przyznania zadośćuczynienia nie może też być fakt, iż w chwili wytoczenia powództwa o zadośćuczynienie doznana krzywda przestała już istnieć (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 14 listopada 1961 r., 4 CR 193/61, NP 1962, nr 9, s. (...)).

W ostatnich latach Sąd Najwyższy, w dążeniu do przełamania tendencji (do zasądzania skromnych sum tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę), wielokrotnie podkreślał, że ze względu na kompensacyjny charakter zadośćuczynienia jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Zwracał uwagę, że nie można akceptować stosowania taryfikatora i ustalania wysokości zadośćuczynienia według procentów trwałego uszczerbku na zdrowiu, że zdrowie ludzkie jest dobrem o szczególnie wysokiej wartości, w związku z czym zadośćuczynienie z tytułu uszczerbku na zdrowiu powinno być odpowiednio duże, oraz że nietrafne jest posługiwanie się przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia jedynie określonymi jednostkami przeliczeniowymi w postaci najniższego lub średniego wynagrodzenia pracowniczego (tak Sąd Najwyższy w wyrokach: z dnia 28 czerwca 2005 r. I CK 7/2005, z dnia 9 listopada 2007 r. V CSK 245/2007, z dnia 17 września 2010 r. II CSK 94/2010, z dnia 24 marca 2011 r. I CSK 389/2010). Zgodnie z poglądem Sądu Najwyższego nie można całkowicie abstrahować od tendencji występujących w orzecznictwie w porównywalnych przypadkach, gdyż konfrontacja analizowanego przypadku z innymi pozwala uniknąć rażących dysproporcji kwot zasądzanych z tytułu zadośćuczynienia, które mogłyby godzić w poczucie sprawiedliwości. Porównanie takie jednak może stanowić tylko orientacyjną wskazówkę, nie może bowiem naruszać zasady indywidualizacji okoliczności wyznaczających rozmiar krzywdy doznanej przez konkretnego poszkodowanego (tak Sąd Najwyższy w wyroku: z dnia 30 stycznia 2004 r. I CK 131/2003 OSNC 2005/2 poz. 40, z dnia 26 listopada 2009 r. III CSK 62/2009 OSNC 2010/C poz. 80 i z dnia 28 stycznia 2010 r. I CSK 244/2009, z dnia 17 września 2010 r. II CSK 94/2010).

Jak widać zatem Sąd Najwyższy sformułował wiele wskazówek, jakimi kryteriami należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Sąd orzekający w niniejszej sprawie miał je na uwadze przy wydawaniu rozstrzygnięcia i kierował się całokształtem okoliczności sprawy, w tym rozmiarem i długością doznanych przez powódkę cierpień.

W toku postępowania Sąd ustalił, że powód przed zdarzeniem wypadkiem był osobą sprawną, aktywną zawodowo i fizycznie. Powód nie odczuwał żadnych dolegliwości bólowych ze strony kręgosłupa podczas wykonywania codziennych obowiązków. Na skutek wypadku z dnia 21 listopada 2013r. powód doznał natomiast 15% trwałego uszczerbku na zdrowiu, który określił biegły ortopeda. Ponadto biegły ortopeda wskazał, iż nie może wykluczyć, że w przyszłości stan zdrowia powoda na skutek zaistniałego wypadku ulegnie pogorszeniu, a mianowicie mogą

pojawić się wskazania do leczenia związane z możliwością progresji zmian zwyrodnieniowych pourazowych oraz dyskopatycznych. Charakter trwałego uszczerbku na zdrowiu wyklucza możliwość pełnego wyleczenia powoda.

Powyższe wskazuje na to, iż krzywda, jakiej doznał powód na skutek przedmiotowego wypadku, jest znaczna. Nie jest zatem tak, jak wskazuje strona pozwana, iż powód nie wykazał, że kolizja spowodowała trwale, nieprzemijające i uciążliwe zmiany w stanie zdrowia powoda oraz aby leczenie następstw wypadku nie zostało zakończone. Takie twierdzenia strony pozwanej są ewidentnie sprzeczne z dokumentacją medyczną powoda oraz z ustaleniami biegłego. Z ww. opinii biegłego wyraźnie bowiem wynika, że przedmiotowa kolizja spowodowała trwały uszczerbek na zdrowiu pod względem ortopedycznym o znacznym charakterze, który nie ulegnie już wyleczeniu, gdyż ograniczenie zginania u powoda konkretnie wynosi 20 cm w pionie, a w siadzie płaskim 10 cm. Biorąc pod uwagę, że krąg kręgosłupa został złamany i wystąpiła deformacja po złamaniu, to jest to ze sobą powiązane i powoduje właśnie takie trwałe następstwa. Biegły podkreślił też, iż nie można wykluczyć pogorszenia się stanu zdrowia powoda w przyszłości właśnie ze względu na progresję zmian zwyrodnieniowych pourazowych oraz dyskopatycznych. Nie jest tak, jak wskazywał pozwany, że powód już po kilku dniach po wypadku nie odczuwał bólu i mógł wykonywać wiele czynności. Jest to wyraźnie sprzeczne w wynikami postępowania dowodowego, gdyż biegły ortopeda potwierdził, że leczenie powoda po wypadku trwało 6 miesięcy, a nadto że powód przez 12 tygodni musiał nosić gorset J., co było dla niego szczególnie uciążliwe, gdyż w tym czasie nic nie mógł robić, gdyż ww. gorset bardzo go usztywniał, bo był od szyi aż poniżej pasa. Powód zeznał, że nawet obecnie czasami zakłada ww. gorset, jak dłużej pracuje oraz że cały czas musi wykonywać ćwiczenia w domu. Po wypadku plecy powoda dużo szybciej się męczą, niż wcześniej i musi dużo odpoczywać. Ponadto co prawda powód wrócił do pracy na to samo stanowisko, lecz jego koledzy wykonują za niego cięższe prace, jak czuje się zmęczony. Podkreślić także należy, iż powód w chwili wypadku był osobą młodą, gdyż miał 24 lata, a zatem to również ma wpływ na wysokość zasądzonego na jego rzecz zadośćuczynienia, albowiem skutki wypadku będzie odczuwał aż do końca życia przez znacznie dłuższy okres, niż osoba starsza.

Rozstrzygając w przedmiocie zgłoszonego żądania Sąd miał na uwadze, iż zdrowie jest dobrem szczególnie chronionym. Uwzględniając natomiast treść opinii biegłego ortopedy, którego wnioski poparte zostały zgromadzoną w sprawie dokumentacją medyczną i zeznaniami powoda, a także rozmiar długotrwałych cierpień, młody wiek powoda oraz możliwość pogorszenia się stanu zdrowia powoda w przyszłości Sąd przyjął, iż wypłacona dotychczas powodowi przez pozwanego kwota tytułem zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł jest absolutnie nieadekwatna do poniesionego trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku, a także wszelkich cierpień i negatywnych przeżyć z nim związanych. Jest ona nieuzasadniona ze względu na aktualną stopę życiową społeczeństwa oraz wysokość średniego miesięcznego wynagrodzenia w Polsce.

Mając powyższe rozważania na względzie Sąd przyjął, iż uzasadnione jest żądanie powoda zapłaty w zakresie kwoty 23.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, aby łącznie kwota ta wynosiła 35.000 zł. Kwota ta jest uzasadniona w okolicznościach niniejszej sprawy i jest adekwatna do rozmiaru uszczerbku na zdrowiu powoda, doznanego przez niego na skutek przedmiotowego wypadku z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy.

Zatem na podstawie art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 k.c. w zw. z art. 822 k.c. w zw. art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, Nr 124, poz. 1152) i art. 347 k.p.c. Sąd w pkt I wyroku utrzymał w mocy punkt I wyroku zaocznego z dnia 23 czerwca 2015r. zasądzający ww. kwotę od pozwanego na rzecz powoda.

Odnośnie odsetek, zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Sąd nie podziela poglądu pozwango, iż w przypadku zadośćuczynienia odsetki należą się od daty wyrokowania. Co prawda Sąd Najwyższy w swych orzeczeniach wypowiadał takie stanowisko, lecz było ono wypowiedane w orzeczeniach sprzed wielu lat, a obecnie przeważające jest stanowisko przeciwne. W ocenie Sądu, przyjęcie takiego stanowiska byłoby korzystne dla pozwanego, który zwleka z wypłatą poszkodowanemu stosownej co do wysokości

kwoty zadośćuczynienia, zmuszając go do wystąpienia z pozwem do Sądu. Powyższe oznacza, że przyznanie odsetek od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia dopiero od daty wyrokowania byłoby całkowicie nieuzasadnione i premiowałoby postawę pozwanego.

Przede wszystkim należy wskazać, że zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 7 lipca 2011 roku (II CSK 635/10), przysługujące wierzycielowi za podstawie art. 481 k.c. odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego stanowią ryczałtowo ujętą, minimalną rekompensatę doznanego uszczerbku wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego świadczenia pieniężnego. Odsetki te niewątpliwie zatem pełnią funkcję odszkodowawczą. Ponadto w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 roku (I PK 145/10) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, iż zadośćuczynienie w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 k.c.), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 k.c.) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania. W uzasadnieniu powołanego powyżej wyroku podkreślono obecną przewagę funkcji kompensacyjnej odsetek nad ich funkcją waloryzacyjną, jak i wskazano, że w tej sytuacji zasądzanie odsetek od daty wyrokowania prowadziłoby w istocie do ich umorzenia za okres sprzed daty wyroku, stanowiąc nieuzasadnione uprzywilejowanie dłużnika. Zobowiązanie do zapłaty zadośćuczynienia z art. 445 k.c. ma charakter bezterminowy, stąd o przekształceniu go w zobowiązanie terminowe decyduje wierzyciel przez wezwanie dłużnika do wykonania. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela przedstawione powyżej stanowisko Sądu Najwyższego w zakresie prawidłowego sposobu orzekania o roszczeniach odsetkowych, które winno znaleźć zastosowanie również w okolicznościach niniejszej sprawy.

Sąd w zakresie odsetek orzekł zatem zgodnie z art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, który stanowi, iż zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1); w przypadku gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego; w terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania (ust. 2). Biorąc zatem pod uwagę, że powód zgłosił szkodę pozwanemu pismem z dnia 16 grudnia 2013 r., termin do zapłaty zadośćuczynienia, o którym mowa w cytowanym art. 14 ust. 1, na pewno upłynął z dniem 6 czerwca 2014 r., a zatem z dniem wydania ostatecznej decyzji w zakresie zadośćuczynienia przez pozwanego, zatem już od następnego dnia pozwany pozostawał w opóźnieniu. Całokształt zgromadzonego materiału dowodowego nie doprowadził bowiem do ustalenia, że wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności pozwanego albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe. Z dokumentacji lekarskiej powoda oraz opinii biegłego ortopedy wynika bowiem jednoznacznie, iż leczenie powoda trwało 6 miesięcy od dnia wypadku, a zatem w dniu wydawania decyzji przez pozwanego było już zakończone. W rezultacie powód był uprawniony do żądania odsetek ustawowych z tytułu żądanego zadośćuczynienia zgodnie ze swym żądaniem, czyli od kwoty 23.000 zł od dnia 7 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Mając na uwadze powyższe Sąd wyrokiem zaocznym z dnia 23 czerwca 2015 r. zasądził od pozwanego na rzecz powoda odsetki ustawowe od kwoty 23.000 zł od dnia 7 czerwca 2014r. do dnia zapłaty, co utrzymał w mocy w punkcie I wyroku z dnia 2 marca 2017 r.

W pozostałym zakresie Sąd, działając na mocy art. 347 k.p.c., uchylił punkty II i III wyroku zaocznego z dnia 23 czerwca 2015r. ze względu na konieczność ponownego orzeczenia o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w punkcie III wyroku, oparte zostało o art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. – według zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Uznając bowiem, iż pozwany przegrał niniejszą sprawę w całości, należało zasądzić od niego na rzecz strony powodowej koszty sądowe w kwocie 1.650 zł, na które składała się opłata od pozwu w kwocie 1.150 zł i zaliczka na koszty opinii biegłego w wysokości 500 zł, a nadto koszty zastępstwa procesowego powoda w kwocie 2.417 zł, obliczone na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra

Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, powiększone o opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Nadto w toku procesu powstały koszty sądowe związane z opinią biegłego, które nie zostały pokryte przez żadną ze stron. Zatem na podstawie art. art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz. U. 2005, Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.) w punkcie IV Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego jako przegrywającego proces w całości na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku kwotę 878,82 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, obejmujących wypłacone tymczasowo ze Skarbu Państwa wynagrodzenie biegłego, które łącznie wyniosło 1.378,82 zł, a powód uiscił na nie zaliczkę tylko w kwocie 500 zł.

SSR M. Bakula-Steinborn

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)
5. (...)
- (...)